

- 3) Artykuł 1 lit. b) i c) rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

istniejący system pomocy, którego zgodność z rynkiem wewnętrznym została stwierdzona decyzją Komisji Europejskiej, należy zakwalifikować jako „nową pomoc” w rozumieniu art. 1 lit. c) tego rozporządzenia, jeżeli system ten jest stosowany po dacie, którą dane państwo członkowskie w ramach procedury oceny pomocy zakończonej przyjęciem tej decyzji wskazało Komisji jako datę końcową obowiązywania rzeczonoego systemu pomocy.

- 4) Artykuł 108 ust. 3 TFUE

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie uwzględnieniu wniosku podmiotu gospodarczego o wypłatę wdrożonej z naruszeniem obowiązku zgłoszenia przewidzianego tym postanowieniem pomocy państwa z jednej strony w odniesieniu do okresu poprzedzającego wydanie przez Komisję decyzji uznającej tę pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym, a z drugiej strony w sytuacji gdy podmiot ten wystąpił o pomoc w momencie, gdy nie będąc przedmiotem zgłoszenia tej instytucji, pomoc ta była niezgodna z prawem, podczas gdy inwestycja, której pomoc dotyczyła, została zrealizowana w czasie, gdy rozpatrywany system pomocy był zgodny z prawem, a jego zgodność z rynkiem wewnętrznym została stwierdzona decyzją Komisji, pod warunkiem że w obu tych sytuacjach beneficjent pomocy zapłaci odsetki od ewentualnie otrzymanych kwot za okres, w którym pomoc pozostawała niezgodna z prawem.

(¹) Dz.U. C 433 z 14.12.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Satversmes tiesa – Łotwa) – „EUROAPTIEKA” SIA

(Sprawa C-530/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Produkty lecznicze stosowane u ludzi – Dyrektywa 2001/83/WE – Artykuł 86 ust. 1 – Pojęcie „reklamy produktów leczniczych” – Artykuł 87 ust. 3 – Racjonalne stosowanie produktów leczniczych – Artykuł 90 – Zakazane elementy reklamowe – Reklama produktów leczniczych niewymagających recepty i nierefundowanych – Reklama cenowa – Reklama ofert promocyjnych – Reklama sprzedaży wiązanej – Zakaz]

(2023/C 54/05)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Satversmes tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „EUROAPTIEKA” SIA

Przy udziale: Ministru kabinets

Sentencja

- 1) Artykuł 86 ust. 1 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą 2004/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r.

należy interpretować w ten sposób, że:

rozpowszechnianie informacji, które zachęcają do zakupu produktów leczniczych, uzasadniając potrzebę dokonania takiego zakupu ceną tych produktów leczniczych, ogłaszając specjalną wyprzedaż lub wskazując, że wspomniane produkty lecznicze są sprzedawane w pakiecie z innymi produktami leczniczymi, w tym po obniżonej cenie, lub z innymi wyrobami, jest objęte pojęciem „reklamy produktów leczniczych” w rozumieniu tego przepisu, nawet jeśli informacje te nie dotyczą określonego produktu leczniczego, lecz nieokreślonych produktów leczniczych.

2) Artykuł 87 ust. 3 i art. 90 dyrektywy 2001/83, zmienionej dyrektywą 2004/27,

należy interpretować w ten sposób, że:

nie sprzeciwiają się one przepisowi krajowemu, który zakazuje zamieszczania w adresowanej do ogółu społeczeństwa reklamie produktów leczniczych niewymagających recepty i nierfundowanych informacji, które zachęcają do zakupu produktów leczniczych, uzasadniając potrzebę takiego zakupu ceną tych produktów leczniczych, ogłaszając specjalną wyprzedaż lub wskazując, że produkt leczniczy jest sprzedawany w pakiecie z innymi produktami leczniczymi, w tym po obniżonej cenie, lub innymi wyrobami.

(¹) Dz.U. C 443 z 21.12.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative d'appel de Versailles – Francja) – JP/Ministre de la Transition écologique, Premier ministre

(Sprawa C-61/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywy 80/779/EWG, 85/203/EWG, 96/62/WE, 1999/30/WE i 2008/50/WE – Jakość powietrza – Wartości dopuszczalne dla mikrocząstek (PM₁₀) i dwutlenku azotu (NO₂) – Przekroczenie – Plany dotyczące jakości powietrza – Uszczerbek, którego miała doznać jednostka wskutek degradacji powietrza wynikającego z przekroczenia wspomnianych wartości dopuszczalnych – Odpowiedzialność danego państwa członkowskiego – Warunki przypisania tej odpowiedzialności – Wymóg, aby naruszony przepis prawa Unii miał na celu przyznanie uprawnień poszkodowanym jednostkom – Niespełnienie wymogu]

(2023/C 54/06)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative d'appel de Versailles

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: JP

Strona pozwana: Ministre de la Transition écologique, Premier ministre

Sentencja

Artykuły 3 i 7 dyrektywy 80/779/EWG Rady z dnia 15 lipca 1980 r. w sprawie dopuszczalnych i zalecanych wartości jakości powietrza dla dwutlenku siarki i zawieszonych w powietrzu cząstek stałych, art. 3 i 7 dyrektywy Rady 85/203/EWG z dnia 7 marca 1985 r. w sprawie norm jakości powietrza w odniesieniu do dwutlenku azotu, art. 7 i 8 dyrektywy Rady 96/62/WE z dnia 27 września 1996 r. w sprawie oceny i zarządzania jakością otaczającego powietrza, art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 1999/30/WE z dnia 22 kwietnia 1999 r. odnoszącej się do wartości dopuszczalnych dla dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w otaczającym powietrzu, jak również art. 13 ust. 1 i art. 23 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy

należy interpretować w ten sposób, że:

nie mają one na celu przyznania jednostkom uprawnień indywidualnych, które umożliwiłyby im wystąpienie z roszczeniami odszkodowawczymi wobec państwa członkowskiego zgodnie z zasadą odpowiedzialności państwa za szkody wyrządzone jednostkom w wyniku naruszeń prawa Unii, które można mu przypisać.

(¹) Dz.U. C 128 z 12.4.2021.